

Ahoj kluci, držte si pevně svoje hlavy, neboť se nacházíte v zemi, kde žili divocí lovci lebek. Naštěstí pouze v minulosti. Dnes už lovíme pouze dobré známky ve škole. A protože jsme na ostrově, lovíme v moři výborné tuňáky.

Pomáhej a bude ti pomoženo

Biskup Henke nám poskytuje zajímavý vhled do místního misionářského života. Je nám sympatický jeho názor, který se snaží zprostředkovat místním: „Snažte se sami, i když máte nedostatek, můžete i z něho pomáhat lidem, kterým je hůře. Někdo jiný pak pomůže vám.“ I díky jeho úsilí nejsou na Papui vidět natažené ruce s protivným úsměvem, který říká: „Styd se, že jsi bohatý, a okamžitě mi koukej pomoci.“ Tady se spíš říká: „Udělal jsem to a ono, škoda, že nemáme víc, ale nějak si s tím budeme muset poradit.“ To je rozhodně sympatické a napomáhá to dárcům, kteří vědí, že jejich příspěvek přechází do správných a kompetentních rukou.

Sopka na pozadí vypadá hrozivě.

Vulkán Tavurvur významně ovlivňuje život v regionu. V roce 1937 erupce zabila přes dva tisíce lidí, další výbuch v roce 1994 se sice téměř obešel bez obětí na životech, zanechal ale značné materiální škody, mimo jiné srovnal se zemí přístavní město Rabaul, jehož jméno nese katolická arcidiecéze. Sopka je stále aktivní a okolí zasypává popílkem, který údajně svědčí zemědělské půdě, ale lidem působí dýchací obtíže.

SOPKA – MLČENLIVÝ KUŘÁK

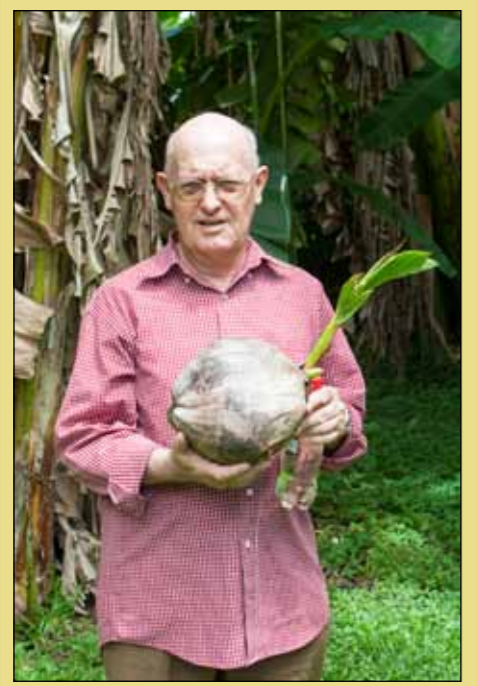
Před námi se otevírá nádherné azurové moře, ale veškerá naše pozornost je upřena na kouřící sopku na obzoru. Věděli jsme o tom, že tady je, ale osobní shledání je nade všechny teorie.

Sopka vypouští nad zátoku bílý kouř a z této vzdálenosti vypadá docela neškodně. Romantické duše by si možná řekly, že hezky dokresluje ráz tohoto místa. Ale po bližším seznámení musíme změnit stanovisko. Přímo pod kráterem leží sopkou poničená vesnice Matupit, její obyvatelé se ale přes všechny potíže vrátili zpět. Vidíme černé palmové listy, je vůbec s podivem, jaký nerovný soubor tu místní příroda svádí. Řídká stébla trávy vyrůstající z černé země, chudé domečky pokryté prachem, malý ušpiněný kostelík. Přesto vidíme šťastné dětské tváře, pro něž je toto místo rájem na zemi.

Při návratu do města se divíme, že místní drží nad sebou deštníky, i když neprší. Najednou si uvědomujeme, že něco padá na naše holé paže, ale není to mokré, navíc měsíc jasně svítí, z čeho by asi tak přšelo? Pak to někdo z nás řekne – popílek, to je ono. Za chvíli ho cítíme i mezi zuby a rozhodně jsou i příjemnější věci. Druhý den sopka čoudí s mnohem větší intenzitou a všechen ten náklad sype na nás. Je impozantní, když se modrá obloha na velké části halí do šedivého oblaku a také moře ztrácí lesk slunečního odrazu a vypadá jako poprášené kakaem, já bych ale osobně přivítal méně efektů a zato dýchatelnější vzduch.

Seestra představená nám přibližuje, jak vypadala situace v roce 1994 při velkém výbuchu sopky: „Žádná idyla, desetitisíce lidí prchaly před ohlášeným výbuchem, ze svých domovů toho příliš zachránit nestihly. Právě u nás hledali útočiště, a i když to bylo složité, většině přicházejících jsme dokázali obstarat alespoň provizorní ubytování a základní potraviny. Arcibiskupství v té době pronajalo letadlo, které pendlovalo mezi Gazelím poloostrovem a Novou Guineou a vozilo pomoc, odváželo lidi do bezpečí. Bylo to velice složité.“

Otec Henry, vynálezce jedlého automobilového paliva.

JEDLÉ PALIVO

Otec Henry s velkou hrdostí upozorňuje, že jeho auto jezdí nikoli na benzín či naftu, ale na kokosový olej. Velice ochotně nám přináší tuto univerzální kapalinu ve dvou plastových lahvích. Jednu vyňal z lednice, takže má podobu bílého sněhu, druhá je ale v provozní teplotě. Čirou kapalinou si otírá vysoké čelo a maže ruce, taky si lokne, aby ukázal, že je to zcela neškodné, a jako vrchol celého čísla nalije zbytek lahve do palivové nádrže svého džípu. Hovoří o zcela praktických příčinách vedoucích k využívání tohoto pohonu – v době bougainvillské občanské války trpěl region blokadou, která nutila obyvatele k opravdové vynalézavosti. Je vidět, že Papuánci umí využít všechny dary, které jim jejich ostrov nabízí.

Petro TOROT papuánský mučedník

V roce 1912 se v místě zvaném Rakunai, kde se dnes nachází jeho svatyně, narodil Petro Torot. Pocházel ze zbožné rodiny, stal se katechetou, laikem spravujícím misijní farnost. Oženil se a byl otcem tří dětí. Poté, co Japonci v roce 1942 obsadili ostrov, odmítl Petro Torot hlásat otevřenost vůči druhému manželství, jak prosazovali Japonci, a další nauku neslučitelnou s křesťanstvím. V červenci 1945 byl uvězněn a popraven smrtící injekcí.

V jeho rodišti na začátku devadesátých let vyrostl poutní chrám, v té době už také vrcholil beatifikační proces, který měl uzavřít papež Jan Pavel II. přímo v Rakunai. Čtvrt roku předtím ale došlo k sopečné erupci, kterou sice místo přečkalo bez poškození, celá provincie však byla poničena a papežská návštěva s blahorečením se tak uskutečnila v hlavním městě Port Moresby.

Místní jsou na svého Petra Torota velmi hrdí, často ho zobrazují se širokým obličejem, svalnatou postavou a velkým křížem na hrudi. Otec Francis hovoří o významu místního blahoslaveného, který je důležitý pro sebevědomí a upevnění identity místního společenství.

Velkopáteční obřady v Papui.

Kluci se dokáží radovat v každé zemi a v každé situaci.

Sopky – povětšinou krásné a majestátné hory od nepaměti přitahovaly lidskou pozornost. Člověk má před nimi úctu. Bojí se jich. Ovšem i tak se rád stěhuje do jejich blízkosti. Sopečné půdy jsou totiž velmi úrodné. Pro zemědělce jsou doslova pokladem. Co když se ale sopka „probudí“ a během několika minut se změní v nelostného zabijáka? Co se vlastně v tu chvíli v zemi děje?

Hluboko pod zemským povrchem se v některých oblastech nacházejí magmatické krby. V nich se za určitých podmínek hromadí stále více a více rozžhavených hornin – tzv. magmatu. Ve chvíli, kdy je tento krb „přetlakovaný“, magma začne prudce stoupat k povrchu. Samotné proniknutí magmatu na povrch je často doprovázeno obrovským výbuchem, který leckdy svou silou odpovídá výbuchu milionů atomových bomb! Ze sopečného kráteru poté začne vylétávat popel, prach, ale i větší kusy rozžhavených hornin známé jako sopečné pumy. Vytékající láva o teplotě až 1 000 °C pak dílo zkázy dokončí. Zničí vše živé na zemském povrchu v okruhu mnoha kilometrů.

Udává se, že od 14. století mají sopečné výbuchy na svědomí téměř 300 000 lidských obětí. Každý desátý člověk na naší planetě prý žije v oblasti ohrožené vulkanickým výbuchem. V České republice se naštěstí bát nemusíme. Nejvíce činných sopek se vyskytuje na pobřeží Tichého oceánu – této oblasti se říká „Ohnivý prsteneček“.

MISIJNÍ ŠTRÚDLOVÁNÍ®

Misijní štrúdlování® lze uspořádat kdykoliv během roku. Rodiny, školy a jiná společenství napečou jablčnou závinu – štrúdlu, které pak nabízejí formou agapé nebo hotových balíčků s prosbou o finanční pomoc misii. Tato aktivita podporuje výživové projekty PMD. Pro inspiraci několik receptů v krátkém videu nebo reportážních zprávách na misijním kanále na Youtube – MissioCZ. Vybrané peníze za tuto akci pošlejte na číslo účtu PMD. 72540444/2700 VS 141

OTÁZKA DO SOUTĚŽE:
Proč nosí obyvatelé Papui deštníky i když svítí slunce?